

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXIV. — Wydana i rozesłana dnia 11. lutego 1917.

Trość: (M 52. i 53.) 52. Rozporządzenie o nadzwyczajnych terminach dla egzaminów sędziowskich. — 53. Rozporządzenie o instrukcyi dla urzędów najmu i dla sądów powiatowych w sprawach ochrony najmobierców.

52.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 3. lutego 1917

o nadzwyczajnych terminach dla egzaminów sędziowskich.

Na zasadzie §§ 12. i 13.. ustawy o organizacji sądów z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 217. rozporządza się w porozumieniu z Ministrem wyznań i oświaty ze skutkiem od dnia ogłoszenia:

§ 23. rozporządzenia Ministra sprawiedliwości z dnia 1. listopada 1900, Dz. u. p. Nr. 182. dotyczącego się egzaminów sędziowskich, ma opiewać:

„Egzamin ustny.

§ 23.

Egzamina ustne odbywają się w Sądach krajowych wyższych w Wiedniu, Pradze i we Lwowie cztery razy, w innych Sądach krajowych wyższych trzy razy w roku i mają być urządzone ile możliwości w taki sposób, żeby się odbyły ze wszystkimi kandydatami w dniach po sobie następujących.

Terminy, w których odpowiednio temu egzamina mają się odbywać, wyznaczyć ma z góry prezydent Sądu krajowego wyższego, oznajmić wszystkim sądom okręgu i ogłosić gazetami. Zmianę tych terminów ogłosić należy w podobny sposób.

W miarę potrzeby można wyznaczać także terminy nadzwyczajne. Także przy takich terminach należy jednak łączyć ile możliwości więcej egzaminów razem.

Przed każdym terminem egzaminu nadesłać należy do Ministerstwa sprawiedliwości spis kandydatów, którzy będą egzaminowani, z podaniem dni, na egzamin ustny wyznaczonych.*

Schenk wtr.

53.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrami robót publicznych i spraw wewnętrznych z dnia 9. lutego 1917

o instrukcyi dla urzędów najmu i dla sądów powiatowych w sprawach ochrony najmobierców.

Dla wykonania rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 26. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 34, o ochronie najmobierców rozporządza się, jak następuje:

§ 1.

Przewodniczący i jego zastępca oraz wszyscy inni członkowie urzędu najmu winni służyć przez podanie ręki sumienne i bezstronne wykonywanie swego urzędu, zanim po raz pierwszy będą

czynni jako członkowie senatu. Ślubowanie to odbiera burmistrz (naczelnik gminy) albo organ, do tego przezeń wyznaczony.

§ 2.

(1) Wnioski o rozstrzygnięcie w sprawie dopuszczalności podwyższenia czynszu najmu można wnosić pisemnie lub ustnie do urzędu najmu albo też do przeznaczanego dla tej czynności oddziału urzędu gminnego (magistrackiego urzędu powiatowego), a gdzie nie ma urzędu najmu, do właściwego sądu powiatowego. Dla przyjmowania ustnych wniosków w urzędzie najmu (w urzędzie gminnym) można ustanowić pewne oznaczone dni i godziny. Należy je tak samo jak urząd, powołany do odbierania wniosków, podać do wiadomości przez przybicie w urzędzie gminnym (w magistrackim urzędzie powiatowym), a w razie potrzeby także przez ogłoszenie w dziennikach.

(2) Jeżeli do rozstrzygania jest powołany sąd powiatowy, w takim razie należy ustne wnioski zgłaszać w kancelarii sądowej.

(3) Od tego dnia, w którym urząd najmu rozpoczął swoją czynność, nie należy przyjmować w sądzie powiatowym wniosków, odnoszących się do okręgu tego urzędu najmu.

§ 3.

(1) Wnioski należy wnieść do rejestru MSch, który należy prowadzić według dołączonego wzoru. Ustne wnioski należy udokumentować tylko przez wpis do rejestru bez protokołu. Znaczek stempłowy (1 K) od ustnych wniosków, przedstawianych w sądzie, należy przykleić w rubryce uwag.

(2) Stronę, występującą z wnioskiem, należy oznaczyć przez podkreślenie jej imienia i nazwiska w rubryce 3 albo 4 rejestru. Jeżeli sąd żąda rozstrzygnięcia urzędu najmu, w takim razie należy to uwidocznic w rubryce uwag.

(3) Dla rejestru MSch należy założyć i prowadzić przegląd we formie kartobioru (katalogu kartkowego). Dla każdego domu, zajmującego sobą urząd najmu albo sąd powiatowy, należy włożyć kartkę, na której winno się wymierzyć ulicę, liczbę domu i liczbę przedmiotu najmu, imiona i nazwiska stron i bieżącą liczbę rejestru. Karty te należy uporządkować według ulic (placów) i według liczb domów.

§ 4.

(1) Rozprawy należy wyznaczyć na czas najbliższy. Między dniem wejścia wniosku

i dniem rozprawy powinien być z reguły odstęp nie dłuższy nad dni czternaście.

(2) Dla rozpraw urzędu najmu winno się ustanowić ile możności pewne oznaczone dni, które należy podać do wiadomości przez przybicie w urzędzie gminnym (w magistrackim urzędzie powiatowym), a w razie potrzeby także przez ogłoszenie w dziennikach.

§ 5.

(1) W razie ustnego zgłoszenia wniosku można wnioskodawcy oznajmić zaraz ustnie dzień rozprawy, zamiast wzywać go pisemnie; należy to w rejestrze zauważyć. Także można wydać bezpośrednio wnioskodawcy pisemne wezwanie.

(2) Pisemne wezwania należy ekspedyować z recepisem zwrotu albo z arkuszem doręczeń i winny one zawierać dodatek, że wezwany ma uczynić zadość wezwaniu alboważ wysłać do rozprawy zastępcę zupełnie ze stanem rzeczy obzajomionego i odpowiednio pouczonego. Zarazem należy zażądać od wezwanego, aby przyniósł ze sobą do rozprawy papiery, służące do wyjaśnienia stanu rzeczy.

(3) Jeżeli rozprawę się odracza, w takim razie należy ile możności natychmiast ustnie oznajmić jawiącym się stronom dzień najbliższej rozprawy i zauważyć to w rejestrze; poatem należy strony wzywać pisemnie.

§ 6.

Przewodniczący urzędu najmu kieruje rozprawą. Ma on się starać o rzeczowe i gruntowne omówienie sprawy. Do niego należy udzielanie i odbieranie głosu, przesiuchiwanie stron i osób wywiadowczych, jakoteż ogłoszenie rozstrzygnięcia.

§ 7.

Dla rozprawy nie należy spisywać żadnego protokołu. Przybieranie protokolanta jest też niepotrzebne. Członków w senatu (sędziów), osoby biorące udział w rozprawie w zastępstwie stron, ewentualne wykluczenie jawności, oraz wyniki rozprawy należy ustalić przez krótki wpis do rejestru. Zeznania osób wywiadowczych należy zaznaczyć przez zapisek w aktach na osobnej karcie bez podpisu przesłuchanego.

§ 8.

(1) Rozstrzygnięcie należy po zakończeniu rozprawy ogłosić i najdalej do dni trzechłożyć

na piśmie z krótkim uzasadnieniem, oraz wziąć je do aktów. Jeżeli jedna ze stron nie jest obecną przy ogłoszeniu rozstrzygnięcia albo żąda doręczenia rozstrzygnięcia, lub też rozstrzygnięcie spowodował sąd swoim żądaniem, w takim razie należy sporządzić potrzebne wygotowania, jeżeli można, przez odbicie. Rozstrzygnięcie nie podlega żadnej należyłości.

(2) Rozstrzygnięcia urzędu najmu winien podpisać przewodniczący senatu, który wydał rozstrzygnięcie.

(3) Zrzeczenie się wygotowania rozstrzygnięcia przez strony należy uwidocznić w rubryce 17. rejestru kreską pionową, a wysłanie wygotowań do stron należy uwidocznić w rubrykach 18 i 19 przez wpisanie dnia ekspedycji. Recepisów zwrotnych nie trzeba załączać.

§ 9.

Rozstrzygnięcia należy przechowywać razem z pisemnymi wnioskami, z poświadczeniami doręczenia i z innymi aktami, uporządkowane według bieżących liczb rejestru.

§ 10.

Urzędy najmu mają na żądanie zdawać Ministerstwu sprawiedliwości sprawę ze swej działalności i przedkładać mu wykazy.

§ 11.

Rozporządzenie to wchodzi w życie dla gmin wymienionych w rozporządzeniu z dnia 31. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 36 z dniem ogłoszenia, a dla innych gmin z tym dniem, w którym używają w nich zastosowanie przepisy rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 26. stycznia 1917, Dz. u. p. Nr. 34 o ochronie najmościców.

Schenk wtr.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzi nakładem c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24,
także w roku 1917. w języku

niemieckim, czeskim, węgelskim, chorwackim, polskim, rumuńskim, ruskim i słowenskim.

Prenumerata na cały **rocznik 1917** każdego z tych ośmiu wydań Dziennika ustaw państwa wynosi za egzemplarz **8 K** przy odbiorze w miejscu lub bezpłatnej przesyłce pocztowej.

Prenumerować można w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24, i nabywać tam także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Ponieważ Dziennik ustaw państwa wydaje się względnie rozsyła się abonentom tylko po poprzedniemu złożeniu prenumeraty rocznej, przeto należy równocześnie z zaabonowaniem uiścić także przypadającą kwotę pieniężną; celem umożliwienia szybkiego i niewadliwego doręczenia przez c. k. pocztę należy podać prócz dokładnego adresu mieszkania także odnośny okrąg doręczeń pocztowych.

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** można nabywać:

Rocznik 1849 za	4 K 20 h	Rocznik 1872 za	6 K 40 h	Rocznik 1895 za	7 K — h
" 1850 "	10 " 50 "	✓ " 1873 "	6 " 60 "	" 1896 "	7 " — "
" 1851 "	2 " 60 "	" 1874 "	4 " 60 "	" 1897 "	15 " — "
" 1852 "	5 " 20 "	" 1875 "	4 " — "	" 1898 "	6 " — "
" 1853 "	6 " 30 "	" 1876 "	3 " — "	" 1899 "	10 " — "
" 1854 "	8 " 40 "	" 1877 "	2 " — "	" 1900 "	7 " — "
" 1855 "	4 " 70 "	" 1878 "	4 " 60 "	" 1901 "	6 " — "
" 1856 "	4 " 90 "	" 1879 "	4 " 60 "	" 1902 "	7 " 50 "
" 1857 "	5 " 70 "	" 1880 "	4 " 40 "	" 1903 "	9 " — "
" 1858 "	4 " 80 "	" 1881 "	4 " 40 "	" 1904 "	5 " — "
" 1859 "	4 " — "	" 1882 "	6 " — "	" 1905 "	6 " — "
" 1860 "	3 " 40 "	" 1883 "	5 " — "	" 1906 "	12 " — "
" 1861 "	3 " — "	" 1884 "	5 " — "	" 1907 "	13 " — "
" 1862 "	2 " 80 "	" 1885 "	3 " 60 "	" 1908 "	9 " — "
" 1863 "	2 " 80 "	" 1886 "	4 " 60 "	" 1909 "	8 " 50 "
" 1864 "	2 " 80 "	" 1887 "	5 " — "	" 1910 "	8 " 40 "
" 1865 "	4 " — "	" 1888 "	8 " 40 "	" 1911 "	7 " — "
" 1866 "	4 " 40 "	" 1889 "	6 " — "	" 1912 "	12 " 50 "
" 1867 "	4 " — "	" 1890 "	5 " 40 "	" 1913 "	9 " 50 "
" 1868 "	4 " — "	" 1891 "	6 " — "	" 1914 "	15 " — "
" 1869 "	6 " — "	" 1892 "	10 " — "	" 1915 "	11 " 70 "
" 1870 "	2 " 80 "	✓ " 1893 "	6 " — "	" 1916 "	12 " 70 "
" 1871 "	4 " — "	" 1894 "	6 " — "		

Pojedyncze roczniki **wydań w innych siedmiu językach** od r. 1870. począwszy można nabywać po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

Nabywającym na raz przynajmniej 10 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa przysznaje się opust 20%, a nabywającym na raz przynajmniej 25 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 25%, zaś nabywającym na raz przynajmniej 35 dowolnie wybranych, zupełnych roczników Dziennika ustaw państwa opust 30%.

NB. Części niemieckiego wydania Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły w stanie wadliwym, należy reklamować najpóźniej w przeciągu czterech tygodni po ich ukazaniu się, zaś części wydań nieniemieckich najpóźniej w przeciągu sześciu tygodni po wydaniu spisu rzeczy i karty tytułowej do odnośnych wydań, wprost w c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg l. 16.

Po upływie tego terminu wydaje się Dziennik ustaw państwa wyłącznie tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h).

Ponieważ **wszystkie roczniki wydania niemieckiego** począwszy od roku 1849. i **wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach** począwszy od roku 1870. są całkowicie uzupełnione, przeto można nabywać w składzie c. k. Drukarni nadwornej i państwowej w Wiedniu, dzielnica I., Seilerstätte l. 24., nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 2 h); tym sposobem umożliwiające jest uzupełnienie niekompletnych roczników i zestawienie pojedynczych części podług materyi.